

ПЕРЕДМОВА

Ці казки ми написали, коли наша дочка Анастасія була маленька. Вони були для неї. Історії — геть різні: і бешкетні, й трохи сумні, й несподівані. Більшість із них публікуються вперше. Не бійтеся читати їх на ніч дітям — і хоч тут будуть дракони, змії та інші страховиська — історії ці сповнені того почуття, яке ми мали до нашої дочки. І тепер маємо, хоч вона вже й подорослішала. Самі здогадайтеся, яке це почуття...

ПОЛОХЛИВИЙ ПОЇЗД

Один поїзд вірив, що він черв'як.

Тому він боявся птахів. Як побачить птаха – одразу тікає й ховається в тунель. І сидить там, поки птах не полетить. Пасажирам це не дуже подобалося: їм хотілося їхати, а не сидіти в тунелі до темряви.

Поїзд був великий і дуже сильний. І їздив швидко. Якби не ховався весь час у тунелі – став би чемпіоном з перевезення пасажирів. Його й повчали, й соромили, і дзеркало йому підсовували – він усе одно думав, що він черв'як. І з цим як боротися, ніхто не знав.

Поки один хлопчик не придумав. Він сказав: зробіть опудало, і нехай воно буде в поїзда замість машиніста.

Відтоді поїзд заспокоївся й більше не ховався від птахів. Бо птахи знають: з опудалом краще не жартувати.

ДОПИТЛИВА РІЧКА

Одна річка дуже хотіла потрапити в музей живопису. Подивитися на картини.

Але як річка може потрапити в музей? Якщо вона піде зі свого русла, то всі одразу це помітять...

Думала вона аж до самої зими. А взимку вкрилася кригою.

І от якось у неділю – крига виблискувала, мов дзеркало, над нею кружляли сніжинки – річка помалу, наче равлик з черепашки, вибралася з-під криги. Так обережно, що діти, які на ній ковзалися, нічого не помітили.

І річка пішла в місто. Усі, хто зустрів її по дорозі, лякалися й ховалися.

У місті вона скоренько відшукала великий будинок з написом «Музей». І зазирнула у віконце, над яким було написано «Каса».

